



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. Neque hic peccavit, nec parentes eius, &c. In tenebris quies,
decendum què cum lobo: In tenebris stravi lectulum meum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

F E R I A S E C U N D A .
DE QVADAM CÆCITATE NATVRALI QVÆ
LIBENTER FERENDA EST, AD DEI
GLORIAM.

*Neque hic peccavit, neque parentes eius, sed ut manifestentur opera
 Dei in illo. Joann. 9.*

VERITAS PRACTICA

*In tenebris quies: dicendumque cum Jobo, in
 tenebris statui lectulum meum.*

S E N S V S E S T, *Quod sicut in tenebris sive
 nocte post diurnum laborem capitur quies, ita
 nox quaedam est cæcitatũ humana: sunt qua-
 dam tenebra naturalis ignorantia multarum
 rerum quas & scire vellemus & quas tamen
 nosse scire vult Deus: in quibus tenebris om-
 nino quiescendum.*

R A T I O E S T, *Quia ibi omnino quiescendum
 ubi divina voluntas & providentia purius a-
 gnoscat & colitur.*

*Sed in illa cæcitate ac tenebris naturalibus, divi-
 na voluntas & providentia purius agnoscat
 & colitur.*

*Ergo ibi omnino quiescendum, & cessandum à su-
 pervacuis quas Scriptura vocat curis, nec cu-
 riosius investigandum quod nos latere vult
 Deus*

I. P U N C T U M .

EXIUIT Iesus de templo, & prateriens
 vidit hominem cæcum à nativitate, &
 interrogaverunt eum discipuli ejus: Rab-
 bi, quis peccavit, hic aut parentes ejus ut
 cæcus nasceretur? Respondit Iesus, neque hic pec-
 cavit, neque parentes ejus: sed ut manifestentur
 opera Dei in illo. Me oportet operari opera ejus
 qui misit me, donec dies est: Venit nox quando
 nemo potest operari, quamdiu sum in mundo, lux
 sum mundi.

Non destitit quidem Dominus esse lux mun-
 di, postquam mundo relicto ascendit in cælum,
 sed non eo tamen modo lux est quo dum inter
 homines versabatur, nempe illos docendo quæ
 verbis, quæ exemplis, quæ miraculis, quale est i-

stud cæci nati quod tam multis abundat docu-
 mentis ad divinam in nos agnoscendam provi-
 dentiam, & diversam quibus nos regit gratia-
 rum efficientiam, ut vix tota sufficiat illis consi-
 derandis Hebdomadada.

Cum autem primò hic cæcus nobis exhibea-
 tur in sua cæcitate natus ut in illo divina mani-
 festentur opera, sic primum hoc inde conside-
 randum elicitur, quòd sit innata nobis quædam
 naturalis cæcitas & rerum ignorantia plurima-
 rum, quæ nos particulatim spectant, & quæ
 proinde vehementer appetere mus scire ac inte-
 ligere, quas tamen nos ignorare melius judica-
 vit Divina providentia, majoremque Deo glo-
 riam, ac solidiorem nobis utilitatem inde pro-
 venturam declaravit, si quas cognitioni nostræ
 metas posuit tranquillè servaremus, neque plu-
 ra curiosius referre tentaremus quam ille ordi-
 nasset aut permitteret aut revelaret.

Quod non modo de arcanis illis & augustis
 Sanctissimæ Trinitatis, Incarnationis, & Eu-
 charistiæ mysteriis dictum putes, sed de nostro
 præsentis ac futuræ vitæ statu, deque tot miran-
 dis divinæ gubernationis effectibus, quorum
 vel nescitur causâ, vel quæ apparet tam aliena
 judicatur ab humano sensu, ut vix à Deo proce-
 dere crederetur nisi sic fides credendum propo-
 neret. Cur damnatus infans antequam natus,
 cur ex geminis unus servatur ad gloriam, & al-
 ter in peccato perit? An amore vel odio digni-
 simus, id est, an vivamus in gratia vel in ea mo-
 rituri simus: quis hominum certò novit? Quis
 se vel unius veræ virtutis actum exercere cog-
 noscit? Delicta porrò quis intelligit? Quo vel
 loco vel tempore vel quo tandem modo mors
 est obeunda? Quo in gradu virtutis simus? An
 vitia virtutes superent? An vel unum expulsum
 vitium, an vel una comparata virtus? Quid res-
 tet ex inchoato perfectionis stadio? Quid, quod
 nequidem fortè est à nobis inchoatum!

Nonne

Nonne in his omnibus cæcimus? Nonne hæc gravis & molesta est cæcitas? Nonne libenter cum Davide diceres, *Notum fac mihi domine finem meum, & numerum dierum meorum quia estus sciam quid desit mihi?* Sed in hoc ipso dicendo cæcitates; & quid dices ignorares. Non enim petebat David, quod verba sonant, ut sibi notum fieret quod larebat, *Qua vitiosa curiositas,* inquit Bellarminus, *& temeritas quadam fuisse. sed alio sensu dixit, unde & promisit, locutus sum in lingua mea: notum fac mihi Domine finem meum;* Id est, non sum locutus in lingua quam omnes intelligunt, sed lingua mihi nota, & sensu quo soli Deo loquor. Nempe ut notum habeam finem meum, quam sit brevis & cito verurus, ne vana spe vitæ longioris decipiar, sed sicut revera est vitæ citissima, & tempus velocissimum sic de his sentiam & cogitem, meque ad instantem cum tua gratia parare possim exitum.

Quæ quàm sit vera & germana loci hujus expositio, facile probant sequentes Psalmi versus: *Ecco mensurabiles posuisti dies meos, & substantia mea tanquam nihilum ante te; Verumtamen universa vanitas, omnis homo vivens.*

Quamobrem de his non est torquendus animus sed potius tranquillandus, atque in ipsis tenebris sternendus cum Jobo lectulus, id est omnino paranda requies, quia scilicet ibi vel maxime quiescendum ubi Divina providentia & voluntas purius ac simplicius agnosci potest ubi nulla vel rara est rationum humanarum permixtio: ubi cum antiquis illis Patriarchis solum dicitur, *A Domino egressus est sermo, non possumus extra placitum ejus quidquam aliud loqui;* Vel cum Heli sacerdote, *Dominus est, quod consummavit in oculis suis faciat:* Aut cum Davide, *Dominus precepit ei ut malediceret David, & quis est qui audeat dicere, quare sic fecerit?* Aut cum Juda Maccabæo, *Sicut fuerit voluntas in cælo, sic fiat in terra.* Aut denique cum Christo Domino, *Ita pater, quoniam sic fuit placitum ante te.* Nonne sic loquendum & sentiendum? Nonne sic loquendo & sentiendo tam verè quiescitur? Nonne sic olim primi Christiani loquebantur, de quibus in Actis Apostolorum expressè legitur, *Qui vivimus dicentes, Domini voluntas fiat.*

II. PUNCTUM.

SED in illa cæcitate ac tenebris naturalibus, Divina Voluntas & Providentia purius agnoscentur, & coluntur.

Hægenusque Pars quarta.

Quia videlicet cum nulla ut supponimus appareat humana ratio vel causa naturalis ad quam proximè referri possint quæ videmus, aut quæ potius non videri diximus: solum hoc restat ut ad unam Dei voluntatem & providentiam recurratur, in eaque sola sistatur, sola consideretur, sola colatur & adoretur, sicut in cælo Divinam Beati voluntatem propterea maximè venerantur dicentes, *Dignus es Domine Deus noster accipere gloriam & honorem, & virtutem quia tu creasti omnia, & propter voluntatem tuam erant, & creata sunt.* Sic prorsus dicendum esset in omnibus quorum etiam apparet causa & ratio, sed cum homines visibilibus & humanis magis adhaerescant quam invisibilibus & Divinis, hinc fit ut tantò minus divinam voluntatem omnium procreatricem & nutricem agnoscant, quantò magis simul cum illa considerant concurrentes alias causas naturales: unde id etiam ex opposito fieri dicendum est quod quantò minus naturales & humanae spectabuntur rationes, tantò magis Divinæ occurrent, eæquæ solæ nostros sic occupabunt animos, ut quisquis possit cum Davide dicere, *Quoniam non cognovi literaturam, introibo in potentias Domini, Domine memorabor justitia tua solius.*

Quæ Divina justitia tripliciter ad rem nostram potest intelligi. Primò ut sit æquitas judiciorum & voluntatum Dei quibuslibet in rerum casibus, nihil ut aliud tam memoretur quam sola illa justitia, de qua sic idem aliter *Psalmes Regius, Cognovi Domine quia æquitas judicis tua, & in veritate tua humiliasti me.* Secundò ut sit illa quam vocant vindicativa justitia, quæ quantumcumque nos graviter puniat licet peccata non agnosceremus, non tamen repugnemus, non conqueramur, sed illius justitiæ memoremur solius quæ semper infra condignum punit, atque intelligamus, ut est in libro *Job, Quod multò minor exigamur ab eo, quàm meretur iniquitas nostra.*

Tertiò denique justitia Dei quæ sola memoretur in adversis, illa est qua dicitur Deus solus esse bonus, sanctus, & justus in cujus conspectu nihil nisi peccatores sumus, nec sit ulla digna nostra justitia seu virtus quæ coram eo se audeat producere, quasi ex se mereretur vel inflicta nobis flagella procul avertere, vel ampliora conciliare beneficia. Verè scio quod ita sit, dicebat *Job, & quod non justificetur homo composuit Deus, Qui etiam si habuero aliquid justum, non*

S

respon-

Dan 9. respondet; sed meum iudicem deprecabor. Sic & Prophetam Daniel, Neque enim in justificationibus nostris, prosternimus preces ante faciem tuam, sed in miserationibus tuis multis. Exaudi Domine placare Domine, attende & fac; ne moreris propter temeritatem meam. Sic denique S. Augustinus in hunc ipsum versum, Domine memorabor iustitiam tuam solum. O SOLIUS, inquit, quid addit solius, rogo vos? sufficeret, memorabor iustitiam tuam. Solius, inquit, propterea, ubi meam non cogito. Iustitia tua sola liberat me, mea sola non sunt nisi peccata.

III. PUNCTUM.

ERGO in tenebris requies, in quibus divinos purius & attentius consideratur voluntas ac providentia, cuius sola consideratio sic penitus mentem tranquillat, ut quemadmodum ait Sapiens de illa solum cogitare, sit sensus consummatus. Id est, totum in ea cogitatione contineatur quod merito possit requiri ad confirmandam animi tranquillitatem. Sic ille alius Sapiens qui Ecclesiasticus dicitur miris loquendi nodis, & quid sit illam cogitare sapientiam quae est ipsa Dei providentia, & quanta sit in illa cogitatione copia bonorum omnium ac praesertim quietis animi, sic declarat: **Eccl. 14.** Beatus vir qui in sapientia morabitur, & qui in iustitia sua meditabitur. & in sensu cogitabit circumspiciendum Dei, qui excogitat vias illius in corde suo, & in absconditis suis intelligens, vadens post illam quasi investigator, & in viis illius consistens: qui respicit per fenestras illius, & in januis illius audiens: qui requiescit iuxta domum illius, & in parietibus illius figens palum, statuet casulam suam ad manus illius, & requiescit in casula illius bona per eum: statuet filios suos sub tegmine illius, & sub ramis eius morabitur; protegetur sub regimine illius a sermone, & in gloria eius requiescet.

Id est, dummodo se quis totum suamque omnia divina dedit providentiae, nec aliam rerum suarum causam & rationem inquirat diuinitus, profecto miram inde percipiet pacis & bonorum omnium ubertatem.

L. pag. 19. Verum ad quidem quod ait S. Thomas, quod cum velit Deus effectus sic esse ut ex causis certis proveniant, ad hoc quod servetur ordo in rebus, non est super vacuum etiam cum voluntate Dei, alias causas querere. Sed quando agitur de illis effectibus qui sic ad certas non possunt referri

causas, tunc vanum est & temerarium illas investigare, solumque Deo profus inhaerendum: Unde haec apte S. Augustinus: Placuit vanitati Philosophorum etiam alius causis effectus contingentes tribuere, cum omnino videri non possent superiorem ceteris causis, id est, voluntatem Dei. Recte item Boetius: Neque enim fas est homini cunctas divini operis machinas vel ingenio comprehendere, vel explicare sermone.

Ad praxim autem nil aptius quam quod David: In die tribulationis meae Deum exquisivi: manus meas nocte contra eam, & non sum deceptus. Renuit consolari anima mea, memor fui Dei, & delebat ut sum. Quasi diceret, ut interpretatur S. Augustinus, non aliud aliquid in quo quiescerem exquisivi, sed Deum solum, ac proinde in illo, quam quarebam inveni requiem. Et rursum: Memor fui iudiciorum tuorum à faculo Domine, & consolatus sum. De quibus quae pluram d. sideret, legat D. Augustinum in Psalmos, ad hunc Psalmi versum, ignis, grano, nix, glacies spiritus procellarum quae faciunt verbum eius, ex quo haec pauca: Quiddam hic accidit contra voluntatem nostram, non veris non accideret, nisi de voluntate Dei, de providentia ipsius, de ordine ipsius, de natura ipsius, de legibus ipsius: & si non nos intelligimus quid quare fiat, demus hoc providentia ipsius quia non sit sine causa & non blasphemabimus. Cum enim coeperimus disputare de operibus Dei, quare hoc, quare illud, & non debuit sic facere, male fecit, hoc, ubi est laus Dei? perdidisti Halleluia. Omnia sic considerat quomodo placeat Deo, & laudes artificem. Quia si intrares in officinam forte fabri ferrarii, non aures reprehendere solles, incudes, malleos. Et da imperitum hominem noscentem quid quare sit, & omnia reprehendit. Sed si non habeat peritiam artificis, & habeat saltem considerationem hominis, quid sibi dicit? Non sine causa hoc loco felles positi sunt: Artifex novit quare, & si ego non novi. In officina non audeo vituperare fabrum, & audeo reprehendere in hoc mundo Beatum! Ergo quemadmodum ignis, grano, nix, glacies, spiritus temporarii, quae faciunt verbum eius: sic omnia quae vanis videntur in rerum natura temere fieri, non faciunt nisi verbum eius, quia non sunt nisi iustitiae eius.

